

Επί του θέματος

ΜΑΡΙΑΝΑ ΠΥΡΓΙΩΤΗ

Ας το σκεφθούν...

ΣΕ ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ άρθρο τους για την πολιτική κατάσταση στην Ευρώπη, οι «Financial Times», εκκινώντας από την Ελλάδα, κάνουν λόγο για την «κορυφή του παγόβουνου», για μια αφορμή να σκεφτεί η Ευρώπη «το πολιτικό της αδιέξοδο, καθώς βρίσκεται ανάμεσα σε διασταυρούμενα πυρά». Περιγράφοντας το χάρτη των μελλοντικών εκλογικών αναμετρήσεων στην Ε.Ε. το 2015 επισημαίνουν ότι από τη μία πλευρά υπάρχουν ο αριστερός λαϊκισμός στίλ ΣΥΡΙΖΑ και Podemos, οι αντάρτες της Δεξιάς, όπως το Κόμμα Ανεξαρτησίας της Βρετανίας και οι Δημοκράτες της Σουηδίας, και από την άλλη τα παραδοσιακά κόμματα της Κεντροδεξιάς, του φιλελεύθερου Κέντρου και της Κεντροαριστεράς, που όμως δεν πείθουν. Άλλωστε τα λαϊκιστικά κινήματα γιγαντώθηκαν και λόγω κρίσης αλλά και λόγω της πεποίθησης πολλών πολιτών ότι τα κόμματα εξουσίας είναι «κουρασμένα, αναποτελεσματικά και απόμακρα».

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ;

Οπωσδήποτε όχι να εμφανίζουν τους λαϊκιστές ως αντιδημοκράτες και τρελούς του περιθωρίου. Αυτό φάνηκε και στις ευρωεκλογές όπου μεγάλες μάζες ψηφοφόρων στράφηκαν στα κόμματα-κινήματα. Άρα; Η άποψη των «F.T.» είναι ότι τα παραδοσιακά κόμματα πρέπει να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους. Να πείσουν τους ψηφοφόρους ότι τα βασικά στοιχεία της πλατφόρμας των λαϊκιστών είναι «ασυνάρτητα και μη ρεαλιστικά». Οτι, εάν εφαρμοστούν, θα πλήξουν τις οικονομίες, τον κοινωνικό ιστό και τη διεθνή θέση των χωρών τους, καθώς υπόσχονται «απλοϊκές, ακόμη και παράλογες, λύσεις σε πολύπλοκα προβλήματα».

ΟΜΩΣ, ΟΠΩΣ ΤΟΝΙΖΟΥΝ οι «F.T.»: «Τα παραδοσιακά κόμματα δεν έχουν αυτόματο δικαίωμα διεκδίκησης της εξουσίας. Δεν θα μπορέσουν, όμως, να ανακτήσουν την εμπιστοσύνη του κόσμου εάν δεν παραιτηθούν από την απαξιωμένη στρατηγική της διατύπωσης

ανέφικτων υποσχέσεων προκειμένου να κερδίσουν την εξουσία (...). Πρέπει να αντισταθούν στον πειρασμό να δανειστούν την κραυγαλέα, ανεύθυνη ρητορική». Πόσο οικεία ακούγονται τα παραπάνω; Πολύ! Πράγματι, αρχής γενομένης από το 1981, όταν εγκαταλείφθηκε το μετρημένο, σφικτό και χωρίς ίχνος λαϊκισμού «ύφος και ήθος Καραμανλή», τα δύο κόμματα εξουσίας είτε υιοθέτησαν συνειδητά είτε προσχώρησαν εκ πολιτικής ανάγκης σε μια πλειοδοτική παροχολογία προς τους ψηφοφόρους η οποία δεν είχε τέλος, είχε μόνον μικρές περιόδους ανάσχεσης. Στην ουσία δηλαδή ποτέ δεν υπηρέτηθηκε ξανά το υγιές μοντέλο σχέσης πολιτικών - πολιτών που δεν υφαρπάζει την ψήφο με μικροπολιτικά ταξίματα και ανταλλάγματα αλλά κερδίζει την ψήφο σαν έκφραση εμπιστοσύνης των πολιτών, εμπιστοσύνης που στη συνέχεια επιβάλλεται να τιμηθεί εκ μέρους των πολιτικών. Αν λοιπόν υπάρχει σήμερα εθνική επιταγή, αυτή είναι μία: Να ειπωθεί η αλήθεια στους πολίτες ώστε να αρχίσει να ανακτάται επιτέλους η χαμένη πολιτική αξιοπιστία...